

Mimikri,

krátká povídka s podtitulem Můj protestsong

Jestli by něčeho na světě mělo být míň, pak jsou to lidi. Myslím, že už jste si jich určitě někdy všimli. Nepatří zrovna k těm nejnénápadnej druhům živočichů, žádná kudlanka nábožná, co splyne s ostatníma větvičkama na stromě.

Žádný mimikry.

A nemusíte je mít přímo na očích, umí o sobě dát vědět i bez toho. Třeba jako naši sousedi. Kolikrát se mi poštěstilo vidět je? Na jedný ruce mám pro tenhle údaj zbytečně moc prstů.

Fajn, říkáte si, tak co Ti teda vadí, copak s nima žiješ? Vídáš je?

Ne.

Ale slyším je. Snad až příliš často. Snad až příliš zřetelně.

Každý slovo, každičkej nádech, skrz ty papírový stěny, každý uprdnutí, zaskřípění, fňuknutí.

A kdyby to byla tichá domácnost, kde se dá naslouchat jen odkapávajícím kohoutkům...jenže k té oni mají asi tak stejně daleko jako Helena Růžičková k Venuší Mélské.

Hlavně on, myslím, že rčení o mlčení, které znamená zlato, se mu k uším ještě nedoneslo. Mluví pořád a za dva. Jako třeba minulý týden, když se přiotrávila terpentínem, protože se zdržel u nějaké spolužačky a její sestřenice z druhého kolene.

Nejdřív lital po jejich bytě jedna plus ká ká a řval panebože panebože, já volám do Bohnic. Jenže ona mobil nemá a on zas věčně nemá prachy, tak mohl hulákat akorát tak z okna, což po čtvrt hodině vzdal, přitáhl ji do koupelny, kde jsou stěny vůbec nejtenčí a tam se z ní pomocí výhruzek nejrůznějšího stupně snažil dostat, co se stalo, proč že to šilhá, zelená a sténá, jako nebohý štěňátko, kterému někdo přivřel čenich mezi futra. Když pak po dvou hodinách kápla božskou, s doprovodem hysterického kvílení a štakní, snažil se to z ní dostat pomocí nejrůznějších nástrojů, od kartáčku na zuby až po násadu na rydla.

A u toho vedl svůj nekonečný monolog o její nezodpovědnosti, labilnosti, nepřizpůsobivosti a nepoužitelnosti. Možná, že chtěl zmínit ještě demonstrativnost a pózerství, rozvést teorii o tom, jak ji opustí a bude mít klid, ale přehlušilo ho jakési štěkání, rezonující v ozvěně z porcelánové záchodové mísy a hukot valící se vody.

Ale nebylo ticho.

Ještě dlouho se pak v různých odstínech, s různým důrazem a naléhavostí přes průsvitné parodie na stěny neslo já těmiluju, milujutě, miluju těpřece, já tě mocmiluju.

Jindy zas vzduch u mě v pokoji vibruje od nárazů postele, skříní, desek, hrnců, talířů, lahví od vína, vypitých i nevypitých, bot a květináčů, krajáčů s muškátama, plnýma popelníkama; všechno se to

tříští o tu chatrnou výseč zdiva, co nás od sebe na oko odděluje a trhá to molekuly a vytváří vlny kolem mejch ušních bubínků.

Někdy se tupé nárazy mění v měkké, třeba když v rezivý vaně šplouchají mydlinky a mlaskají nahý paže a nohy a heled' na to tvoje propadlý břicho, to je pak samý co by- kdyby v něm byly děti, dávali bychom jim ty tvoje ztřeštěný židovský jména jako Ida a Ina a Irman a Inre- to ale není hebro- ale každý je hebro- co třeba Chesus- to je jen latinskoamerická hebro verze- a ty se chceš zas hádat. No vážně. A tak se hádají a měkké nárazy přejdou do tupých a z tupých zase na měkké a povolné a já tě miluju, miluju tě přece a tupý mlčení a zaječení, když mu její rezatá kočka skočí na chlupatý břicho.

Ti dva, tam, o pár metrů vedle, toho napovídají mraky. Ale mluví hlavně k sobě (pozdravit je nikdo nenaučil) o sobě. Zavírají se do mříží ze slov, který budujou kolem toho svýho plácku, soukromýho výřezu vesmíru a věčnosti. Mluví o něčem co je důležitý, aspoň z jejich pohledu. Aspoň pro ně.

Lidi, co mluví zbytečně moc jsou pořád mnohem lepší než lidi, co mluví zbytečně blbě. Nechápu, kde se v tolika jinak celkem bezobsažných myslích bere ta nutková potřeba se vyjádřit. Všechny ty proslovy, ke svatebčanům, nad hroby a v kremačních místnostech, při zahájení školního roku a udělení Slavíka, projevy novoroční, vánoční, velikonoční, kázání v kostelech i na ulicích, Ježíš přijde, Buddha čeká, Aláh už tu byl.

A Jehova se neříká.

A kdyby náhodou někomu došla slova, zapomněl vznést ty pádný argumenty pro a proti, vyjádřit se k emancipaci, migraci, kopulaci, globalizaci, elektrifikaci, interupci, stagnaci, demenci, erekci, kastraci nebo k tomu, jak si někdo může na pizzu poručit ananas, nebo broskvovou zavařeninu mezi ajdam a kuřecí prsa, to už tam přece rovnou může nacpat hovna z nutrie, sladký a rozblemclý je to všechno stejně, tak se to ticho, to nezřetelné vzácné prázdno po lidech, zacpe a vyplní, utěsí izolační pěnou, kterou poskytuje rádio nebo televize. Nezastavitelný proud lidské řeči, žvanění obohacený o naučenou pózu. Komentář k povodním, závodům, dopravní situaci i celulitidě. Ke všemu, co nás trápí.

Že mě trápí konkrétně ta nekonečná přesycenost éteru, nikoho nezajímá.

Na koleje tramvají napadalo spoustu mokrého sněhu, spoustu těžkých šedivých chuchvalců a mrzák v motorkářských kalhotách z festovní kůže nemůže s berlama přebrodit těch dvacet metrů, co ho dělí od jeho kumpánů. Koupili si společně víno za vysomrované prachy a šli se schovat pod střechu podchodu. Jenže tam on za nimi nemůže. Leda až roztaje ta příšerná břečka. Tak poskakuje po schodech obchodního domu, hrozí berlou, v obličejí brunátný, jedna nadávka horší jak druhá, sype je z rukávů, na čele mu nabíhá pulzující žíla a křičí a křičí, už všechny ty nejdopornější

jedovatosti nesype z rukávů, ale z nohavice, která se mu sem tam zamotává okolo jediného kotníku, co mu zbyl po nekonečné tryzně za jeho mladší sestru, co ji někdo zabil a znásilnil ve stejném podchodu, kde teď sám lehává.

Ta plandající nohavice je dostatečně silná připomínka, teď si s ní pohrává studený vítr a on křičí a řve, hlubokým hlasem člověka, hlasem, co se podobá skřeku a ozvěně z propasti, hlasem, který má jen ten, kdo přešel dvacet zápalů plic, rakovinu, tuberkulózu i syfilis, kdo měl čisté spodky naposledy ve třetí třídě, než se lekl Mikuláše s čertem, hlasem prolitým hektolitry nejlevnějších patoků, ze kterých bolí hlava. Prázdňá nohavice pleská ve větru a jeho agrese už se nemá kam stupňovat, zastoupí tedy cestu první spěchající, pobledlý holce s kruhy pod očima a začne jí prskat do tváře zigh hajl, ty špinavá mokrá čubko a jeho sliny lítají všude kolem a pálí ji na tváři mnohem víc, než pohlavek s náprahem a nakročením, jako by jí někdo chrstl do obličeje kyselinu, jeho žilama stejně nic jiného ani proudit nemůže.

Zrychluje mrkání, chce uhnout, obejít ten příšerný přízrak, vpravo, vlevo, nejde to, jeho berle se před ní zabodnou, praštil by ji nejradši přes kolena, do česky, ty mizerná ludro, řasy se jí chvějí, oči jí pálí už tomu nemůže zabránit, po tváři se koulí slzy jako hrachy.

Kde je, když ho potřebuje? S tím svým chlupatým břichem, zas na nějaké vernisáži nebo kolaudaci, to mi doprodele nikdo nepomůže? letí jí hlavou, ale není schopná ani pípnout.

Svět je trochu rozmazaný, tak tedy čelem vzad, ale ten pach a hnus a pocit mizerie pořád cítí v zádech, utíká, co jí síly stačí, mrzák o berlách sice hopsá jako agilní králíček, ale sotva se dostane mezi hroudy morkého sněhu, vzdá její pronásledování, přestane ječet a zastoupí cestu někomu jinému, tichému spoluobčanovi s hlavou nacpanou mezi ramena, co spěchá nenápadně a nahrbeně, obtížen taškami plnými vánočních dárků pro jeho nepočetnou rodinu a tlačenkovitou ženušku.

Kde je, když ho potřebuje? A jak všichni zmlkli! A proč zrovna já! Až přijde domů, spolyká všechny jeho akvarely, i červený rudky i přírodní uhly a hlavně modrou glazuru. Nacpe se tím k prasknutí a pak se zamče do koupelny, protože tam jsou stěny nejtenčí a pro jistotu sebere jeho rezavý žiletky, kdy se tak asi naposledy holil, a otevře si zápěstí a nechá přetýct vanu, jen ať má pořádný účet na stočným, stejně jí dluží za cigára, ale než to všechno uskuteční, rozbije o zed' velkou spoustu věcí, vykřičí se stejně zoufale jako ten mrzák na schodech obchodního domu, zopakuje celému baráku, co má v plánu udělat a když se se vším náčením na otvírání žil přesune do koupelny a zjistí, že jim zase odpojili vodu, propukne v zoufalý pláč.

No ne, vážně, jestli by na světě mělo být něčeho míň, pak je to lidský utrpení a slova a zvuky, co se v mozku skládají do významů, který zraňují víc, než žiletky nastražené v renetském jablíčku, chovejte mě, má matičko, to přeci každý zná. Možná by lidi mohli mít povolený jen zpívat, místo

těch blbých keců. Ale jen ukolíbavky. A nebo radši ani to, stejně by přišli zas a znova na nějaký způsob, jak ublížit všem nepřátelům, přátelům a hlavně sami sobě.

Lidi zrušit a mluvení zakázat a nebo pokud bychom neměly být tak přísní, tak aspoň omezit a doporučit splynout s prostředím, neovládat ho, ale nechat se jím vést, mimikri a kudlanka nábožná, z ní si vezte příklad, po páření prý samečkovi ukousne hlavičku, třeba pro sousedku by to mohlo být víc, než inspirativní.

Pobledlá holka od vedle s kruhy pod očima vyšla na balkon a nervózně po něm přechází, jako lev v kleci. Asi si potřebuje odkrokovat odrazový místo a doskokovou plochu, když je teď odstříhli. Ale nějak to oddaluje, teď si plete cop a zase ho rozpouští, dělá si culík a zase z něj plete cop, teď dokonce zalezla zpátky do bytu. Možná že začne s rozběhem.

Místo svižných kroků a nášlapu na odrazovou nohu ale z futer vyleze jen obláček kouře.

Pak se zcela šouravě postaví do středu balkónu, mocně potáhne z cigarety a opře se o zed'. Mají docela podobnou barvu.

Mimikri.

Prázdný pohled, který skoro celou dobu upírá do nikam najednou stočí ke mně.

Natáhne posledního šluka, jemným pohybem zpěstí odhodí vajgl mezi naše balkony.

„Taky by to dítě mohlo jednou přestat řvát.“

Pak s pohledem upřeným na mě se ladně přehoupne přes oprýskaný zábradlí a vzápětí zcela dokonale splyne s chodínkem sedm pater pod náma.